

# I

## ELS INTRUSOS

### DE LA LLUNA NEGRA

Completava tres o quatre voltes al mercat, abans d'aturar-se. Escrutava preus, preguntava, comparava, meditava, tastava i calculava mentalment quant estalviaria per comprar en un lloc o un altre. Un recorregut interminable de regatejos despietats, sarcasmes feridors, indiferències calculades i estratègies disfressades. Tot val, en la lluita de la compra, per a qui s'ha forjat en els anys de la postguerra i l'estraperlo. Em vaig adonar que, en els productes que els venedors posaven més interès a encolomar-nos, era on havíem d'anar amb més compte.

La tia Sofia hi tenia la mà trencada. L'àvia Carme deia que l'havia d'acompanyar tots els dissabtes al mercat, tant sí com no. Feia un parell de setmanes que érem veïnes, i aquell costum ja s'havia convertit en una llei inviolable. Quan els pares es quedaren

sense feina, decidiren tornar a la Torre, el seu poble natal. Estaven determinats a muntar un restaurant, com a últim recurs per girar la fortuna. Sense ni cinc, ens instal·làrem a casa de l'àvia Carme i la tia Sofia. Elles vivien a la planta baixa i nosaltres ocupàrem la primera. Els pares treballaven de valent tot el dia, de manera que em tocà aprendre a conviure amb aquelles dues dones.

10

L'àvia Carme era una velleta inquieta i encantadora, d'aquestes persones que es desviuen per la gent que les envolta. Sempre trescava d'una banda a l'altra de la casa, com una abella. La tia Sofia, en canvi, era una altra cosa. La recordo menuda, prima com un canyot i dura com la pedra. Tinc gravada al cervell la seva veueta de punxó, rondinaire i llepafils.

Dissabte, els meus nous amics de la Torre se n'anaven a jugar, però jo passava una jornada d'allò més entretinguda suportant les ironies, les queixes i les picabaralles d'aquella dona. A més de comprar, el mercat representava una oportunitat excel·lent per posar-se al dia dels xafardejos de la Torre:

—S'aprèn força sobre la naturalesa humana, escoltant els problemes dels altres en un dia de mercat.

D'altra banda, li receptaven medecines en quantitats industrials, fins al punt de tenir plens a vessar dos calaixos sencers de la còmoda. Quan s'avorria, sobretot si no hi havia ningú a casa a qui pogués molestar, se n'anava al metge o a l'herbolari. Perquè a les medecines, hi sumava els remeis casolans d'unes infusions de plantes silvestres. Les preparava ara i adés i sumien la casa en una pudor insuportable. Fins i tot el seu gos, en Poirot, una bola de pèl de raça indeterminada que passava el dia dormint a la sala, s'amagava al pati.

Els escassos moments de descans ens els proporcionava quan assistia a algun funeral. Sempre hi acudia puntual, del braç de l'àvia. En realitat, sentia una complaença inconfessable pels funerals dels altres. En tornar, en comptes de plors i sanglots, la sentíem murmurar, mentre es llevava l'abric:

—Ja n'ha caigut un altre, Carme. Els soterrarem a tots! Quants en queden amb més anys que nosaltres?

—Com hi ha món! —s'indignava l'àvia—. No hem de fer-hi broma, sobre aquestes coses.

Les etapes d'inactivitat la tornaven més esquerpa i insuportable. Per aquesta raó,

vam acollir com una pluja d'estiu la invitació per assistir a les noces dels nostres cosins de Galícia. Els meus pares no podien desatendre el restaurant i l'àvia no tenia prou forces per a un viatge tan llarg. La tia Sofia assumí la responsabilitat de representar la família de la Torre. Ara bé, en l'últim moment, mentre preparava la maleta, insistí que l'havíem d'acompanyar:

12

—Una dona de la meua edat no ha de viatjar sola. Podria patir un desmai, una caiguda o un intent de rapte, per part d'algun pervertit. És la vostra obligació acompanyar-m'hi!

Assaborida la il·lusió de perdre-la de vista un cap de setmana, és comprensible la desbandada general. Al final, totes les mirades van convergir en mi. Fins que el pare, per treure's el mort del damunt, digué:

—L'Alícia t'hi acompanyarà. Ella no té obligacions el cap de setmana.

De res no serviren les protestes davant de la injustícia ni les amenaces de declarar-me en vaga de fam. El pitjor va ser suportar, de retop, els comentaris desagradosos de la tia Sofia:

—Caram, encara em tocarà tenir cura d'aquesta? Bé, faré el cor fort.